

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

**Chủ Đề 817: Thông Thường Nói Ba Đại A-Tăng-Kỳ Kiếp, Đó Là Phạt Vì
Phương Tiện Mà Nói**

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 069)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Từ ngôi Thập Tín lên Sơ Trụ, cho đến khi thành Phật, thời gian trải qua có thể kéo dài hoặc rút ngắn, hoàn toàn tùy thuộc vào căn cơ của người đó nhảy bèn hay chậm chạp, công phu tu hành siêng năng hay lười biếng mà dẫn đến sự khác biệt, sao có thể chấp trước cứng nhắc cho được.】

Phật Thích Ca Mâu Ni tu hành vô lượng kiếp mới chứng quả, không phải là ba đại a-tăng-kỳ kiếp. Thông thường nói ba đại a-tăng-kỳ kiếp, đó là Phạt nói phương tiện; nếu nói nhiều hơn nữa, e rằng sẽ làm mọi người hoảng sợ, nghĩ rằng việc thành Phật thật vô vọng, thôi bỏ đi không học nữa, chính là mang ý nghĩa này. Phật tuy nói phương tiện, nhưng Ngài có lừa dối chúng ta không? Không hề. Chúng ta biết rằng ba đại a-tăng-kỳ kiếp là được tính từ khi trở thành Bồ Tát Sơ Trụ của Viên Giáo cho đến khi thành Phật, còn khoảng thời gian trước ngôi Sơ Trụ thì Ngài không tính vào. Giống như bây giờ có người nói với quý vị, muốn lấy một tấm bằng Tiến sĩ thì phải mất hai, ba năm thời gian, lời này không hề nói sai! Hai, ba năm là có thể lấy được. Thế nhưng, thời gian học Thạc sĩ, Đại học, Trung học, Tiểu học thì chưa được tính, khoảng thời gian đó không được cộng gộp vào. Phật nói với chúng ta về ba đại a-tăng-kỳ kiếp, cũng giống như việc quý vị lấy bằng Tiến sĩ vậy, là được tính bắt đầu từ ngôi Viên Giáo Sơ Trụ; trước Viên Giáo Sơ Trụ thì đều không tính, nếu phải tính cả khoảng thời gian đó, thì sẽ thành vô lượng a-tăng-kỳ kiếp. Trong kinh “Hoa Nghiêm” nói với chúng ta là vô lượng a-tăng-kỳ kiếp, chính là đem gộp tất cả thời gian từ trước ngôi Sơ Trụ tính vào trong đó, như vậy liền trở thành vô lượng a-tăng-kỳ kiếp.

Nói “Vào thời Đức Phật Nhiên Đăng”, chứ không phải nói “sau Đức Phật Nhiên Đăng”, là bởi vì khi Thế Tôn gặp Đức Phật Nhiên Đăng, Ngài đã là Bồ

Tát Bát Địa rồi, đây chính là nói về khoảng thời gian trước Bát Địa. Từ ngôi Sơ Tín cho đến trước ngôi Bát Địa, Ngài đã gặp gỡ và cúng dường tám trăm bốn ngàn vạn ức na-do-tha chư Phật. Chúng ta hãy thử nghĩ xem, Phật trong kinh “Vô Lượng Thọ” có nói đến vương tử A Xà Thế, trong đời quá khứ họ từng cúng dường bốn trăm ức Đức Phật. Chúng ta vừa nghe thấy bốn trăm ức Đức Phật, liền hoảng hồn ngây ngất, thật quá sức tưởng tượng! Nhưng ở chỗ này lại là tám trăm bốn ngàn vạn ức, đằng sau còn thêm chữ na-do-tha, đem việc cúng dường bốn trăm ức Đức Phật ra so sánh với con số này, thì kém xa một trời một vực, chênh lệch quá nhiều. Cho nên, thiện căn phước đức trong đời quá khứ của chúng ta tuyệt đối không thể xem thường. Mỗi một chúng sanh đều có đời quá khứ, cho đến việc ngày nay chúng ta nhìn thấy muối mòng, kiến gián, chúng hiện tại đang bị đọa vào ác đạo, nhưng lẽ nào đời trước chúng chưa từng học Phật chẳng? Chúng ta sao dám nói chắc! Biết đâu chừng trong tương lai, loài kiến sẽ thành Phật trước chúng ta, chúng ta còn bị tụt lại phía sau chúng, điều này là vô cùng có khả năng xảy ra. Chúng bị đọa vào ác đạo, chịu cái tội báo đó, nhưng nếu tội báo này thọ hết rồi, lại được thân người, lại được nghe Phật pháp, thì dựa vào thiện căn phước đức nhân duyên trong đời quá khứ của chúng, có khi chúng sẽ chín muồi sớm hơn chúng ta. Chúng ta hiểu được đạo lý này, biết rõ sự thật này, thì đối với tất cả chúng sanh sẽ không dám khinh mạn. Những chúng sanh giống như vậy mà thành Phật sớm hơn người tu hành chúng ta thì có rất nhiều.

Thời gian “hoặc diên hoặc xúc” (kéo dài hoặc rút ngắn). “Diên” là kéo dài, thời gian bị kéo dài ra; “Xúc” là rút ngắn, họ thành Phật sớm hơn, thành Phật trước thời hạn. Tình huống như thế này cũng rất nhiều. Lấy Đức Thế Tôn ra mà nói, giữa Thế Tôn và Bồ Tát Di Lặc có một sự khác biệt rất lớn. Nếu xét về thứ lớp bạn đồng tu từ kiếp xưa đến nay, thì Bồ Tát Di Lặc đáng lẽ ra phải thành Phật sớm hơn. Phật Thích Ca Mâu Ni là người tu học sau, Di Lặc là đàn anh đi trước, kết quả lại biến thành Thế Tôn thành Phật trước, còn Bồ Tát Di Lặc thì phải làm Bồ Tát Bồ Xứ để chờ tiếp nối vị trí của Ngài. Nguyên nhân nằm ở đâu? Là do Thế Tôn siêng năng tu học, bởi vì công hạnh siêng năng tu học của Ngài đã vượt qua Bồ Tát Di Lặc. Từ đây có thể thấy, phát phần tinh tấn nỗ lực, thì công phu đó sẽ không hề uổng phí; một phần cày cấy, ắt được một phần thu hoạch. Thế nên, hoàn toàn phải xem xét căn tánh của một người là nhạy bén hay chậm chạp, cùng với công phu của người đó siêng năng hay lười biếng. Nếu họ rất siêng năng, họ sẽ thành tựu nhanh chóng; nếu họ lười biếng trễ nải, sự thành

tự của họ tự nhiên sẽ chậm chạp. Chúng ta niệm Phật vãng sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc, khi đến thế giới Cực Lạc rồi thì lúc nào mới thành Phật, cũng chính là đạo lý này. Thế giới Cực Lạc tuyệt đối không có sự thoái chuyển, bảo đảm quý vị một đời thành Phật. Có người đến thế giới Tây Phương Cực Lạc rất nhanh liền thành Phật, nhưng cũng có người ở thế giới Tây Phương Cực Lạc còn phải trải qua vài đại kiếp, thậm chí là vài mươi đại kiếp, điều này đều không nhất định. Vài mươi đại kiếp đối với con người ở thế giới Tây Phương Cực Lạc mà nói thì chẳng hề hấn gì, họ là Vô Lượng Thọ, nên vài đại kiếp, vài a-tăng-kỳ kiếp đối với họ đều là thời gian rất ngắn, đều không phải là quá dài.